

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Ing. arch. J.D. B.**, zast. Mgr. Janem Durčákem, se sídlem AK Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: Ministerstvo životního prostředí se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2010, č.j. 4855/ENV/10/130/10,

t a k t o :

- I .** Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 3.2.2010, č.j. 4855/ENV/10/130/10 a rozhodnutí Výzkumného ústavu Silva Taroucy pro krajinu a okrasné zahradnictví, v.v.i. ze dne 3.12.2009, č.j. VUKOZ-ZSPI-2009/01 se v rozsahu týkajícím se žádostí žalobce o zaslání zápisů Rady Výzkumného ústavu Silva Taroucy pro krajinu a okrasné zahradnictví, v.v.i. a způsobu jejich zveřejňování zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- I I .** Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 3.2.2010, č.j. 4855/ENV/10/130/10 a rozhodnutí Výzkumného ústavu Silva Taroucy pro krajinu a okrasné zahradnictví, v.v.i. (VUKOZ, v.v.i.) ze dne 3.12.2009, č.j. VUKOZ-ZSPI-2009/01 se v rozsahu, týkajícím se žádostí žalobce o zaslání informací o výši mezd žalobcem označených pracovníků VUKOZ, v.v.i. a členění těchto mezd na jednotlivé složky, zrušují.
- I I I .** Výzkumnému ústavu Silva Taroucy pro krajinu a okrasné zahradnictví, v.v.i. se nařizuje poskytnout informace o výši mezd žalobcem označených pracovníků VUKOZ v.v.i. do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- I V .** Ve zbývajících částech žaloba zamítá
- V .** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2010, č.j. 4855/ENV/10/130/10 jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Výzkumného ústavu Silva Taroucy pro krajinu a okrasné zahradnictví, v.v.i. ze dne 3.12.2009 č.j. VUKOZ-ZSPI-2009/01 ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb.

Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí rozhodl takto :

Pod bodem I. napadeného rozhodnutí byl postup povinného subjektu -VUKOZ, v.v.i. při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací, rozčleněných do bodu 1-5, 6-11 a do první části bodu 13, potvrzen.

Pod bodem II. se ve výroku napadeného rozhodnutí povinnému subjektu-VUKOZ, v.v.i. ukládá povinnost vyřídit žádost žalobce v bodu 12 do 15ti dnů ode dne doručení rozhodnutí a

Pod bodem III. se povinnému subjektu –VUKOZ, v.v.i. k jeho žádosti v druhé části bodu 13 ukládá zveřejnit na webových stránkách sazebník úhrad za poskytování informací dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 106/1999 Sb. do 15ti dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný správní orgán ze zjištění, že žalobce se svými opakovanými žádostmi o informace domáhal poskytnutí informací týkajících se VUKOZ , v.v.i. a působení žalobce ve VUKOZ, v.v.i., které žalovaný soustředil do bodu 1-13 svého rozhodnutí. K těmto jednotlivým bodům pak přezkoumával postup povinného subjektu a to následným způsobem:

1. K žádosti žalobce o zaslání zápisů Rady instituce VUKOZ, v.v.i. od 9/2007 a podání mu informace o způsobu zveřejňování těchto zápisů žalovaný vyšel z vyjádření povinného subjektu, že tyto zápisy obsahují interní informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům instituce, na které žalobce nemá nárok podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

2. K žádosti žalobce o sdělení, jakým způsobem a jakými opatřeními se vedení a Rada instituce VUKOZ, v.v.i. zabývala zaměstnáváním a působením člověka ve vysoké vedoucí odborné a vědecké funkci, který používá několik druhů vysokoškolských titulů a tvrdí o sobě, že má vysokoškolské vzdělání a diplom v programu architektury, urbanismu a zahradní architektury získaný na Radcliffe College v USA v návaznosti na žalobcem sdělené závažné informace ze dne 7.7.2008 žalovaný shledal správnost odpovědi povinného subjektu s tím, že kvalifikace této osoby je zcela dostačující.

3. K žádosti žalobce, jakým způsobem a zvolenými opatřeními se vedení a Rada instituce VUKOZ, v.v.i. zabývala veškerými žalobcem předloženými a opětovně zasílanými stížnostmi, podněty a dopisy od roku 2007 a s jakými výsledky, opatřeními a důsledky, žalovaný uvedl, že na každý takový podnět bylo ze strany povinného subjektu i nadřízeného orgánu adekvátním způsobem reagováno a způsob, jak se povinný subjekt zabýval těmito podněty je patrný z odpovědi na tyto podněty adresovanými žalobci a z dokumentace svědčící o tom, že se vedení a Rada povinného subjektu těmito podněty, stížnostmi a dopisy žalobce zabývala.

4. K žádosti žalobce o zaslání mu veškerých informací, které byly ve VUKOZ, v.v.i. vedeny o jeho osobě, informací o údajích žalobce jím vytvořených děl a dat od roku 2004 žalovaný sdělil, že žádné informace týkající se osoby žalobce již povinný subjekt nemá, neboť byly řádně zlikvidovány. Pokud byly povinným subjektem některé informace zveřejněny, tak stačí odkázat žalobce na místo, kde zveřejněny byly.

5. K žádosti žalobce o zaslání mu veškerých informací o dílech, datech a údajích k jeho osobě či k údajům jím vytvořením a institucí VUKOZ využívaných, zpeněžovaných a distribuovaných od roku 2004 žalobce učinil stejnou odpověď jako pod bodem 4.

6. -11. Žalovaný se dále zabýval žádostmi žalobce o zaslání mu informací o výši mezd ředitele, vedoucího oddělení ekonomického, vedoucího oddělení provozního, vedoucího oddělení krajiny a sídel, sekretářky č. 1 sekretariátu ředitele, sekretářky č. 2 sekretariátu ředitele instituce VUKOZ, v.v.i. a to tak, aby tyto výše mzdy byly rozdělené na položku super hrubé mzdy a čisté mzdy za jednotlivá kalendářní období roku 2004 až do současné doby. Žalobce požadoval, aby jednotlivé kalendářní položky byly součtem 12ti kalendářních měsíců základní mzdy s oddělenou vyčíslenou částkou výše prémie, bonusů či odpočtů. K těmto žádostem žalovaný uvedl, že tyto údaje nelze poskytnout, neboť podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. jsou údaje osobními, které podléhají ochraně podle zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů a je možné je poskytnout pouze se souhlasem těch, již se tyto údaje týkají.

12. K žádosti žalobce o výpis veškerých dopisů zaslaných institucí VUKOZ, v.v.i. žalobci, žalovaný uvedl, že výpis veškerých dopisů lze získat z evidence došlé a odeslané pošty v podatelně povinného subjektu, pokud povinný subjekt takový výpis má v evidenci. V případě neexistence takového seznamu nelze hovořit o informaci dle § 3 odst. 3 citovaného zákona.

13. K žádosti žalobce o zaslání kopie veškerých dopisů zaslaných mu povinnou osobou a žalobci nedoručených a k žádosti o sdělení závazného právního stanoviska Ministerstva životního prostředí ke sdělení zástupce povinné osoby ze dne 2.4.2009 (dopis, jímž bylo žalobci dáno na vědomí, že svými dopisy instituci obtěžuje a budou mu v důsledku korespondence účtovány poštovní náklady a náklady za čas ztracený čtením dopisů žalobce ve výši 2 000 Kč za dopis) žalovaný sdělil, že tento požadavek lze zařadit pod ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého se povinnost poskytovat informace netýká dotazu na názory budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací, a to i v souvislosti s § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999, neboť nejde o informace zaznamenané na jakémkoliv nosiči nebo záznam těchto informací a proto je zákon vylučuje ze své působnosti, neboť povinný subjekt jím nedisponuje. Přes uvedené žalovaný považoval za vhodné v rozhodnutí uvést úpravu danou ust. § 17 a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 106/1999 Sb., které se týkají podmínek, za nichž povinný subjekt může požadovat úhradu za vyhledávání informací a ukládají povinnost povinnému subjektu zveřejnit a přijmout sazebník úhrad za poskytování informací.

Žalovaný zhodnotil, že na základě uvedeného lze postup povinného subjektu potvrdit s výjimkou bodu 12. a druhé části bodu 13., do nichž soustředil žádosti žalobce. K žádosti pod bodem 12. povinnému subjektu uložil poskytnout žalobci informaci v podobě výpisu veškerých dopisů zaslaných žalobci, pokud je to na základě evidence v podatelně povinného subjektu možné a ve vztahu k druhé části bodu 13 uložil povinnému subjektu povinnost zveřejnit na svých webových stránkách sazebník úhrad za poskytnutí informace.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že uvedenými rozhodnutími správních orgánů obou stupňů byl poškozen na svých právech na poskytnutí informací, neboť odpovědi státní správy a odpovědných institucí jsou zavádějící v celém svém obsahu a k daným požadavkům žalobce jsou zcela bezobsažné. V řadě žádostí a dopisů, které žalobce zaslal v průběhu roku 2009 žalobce neobdržel nárokováné informace a své žádosti musel několikrát urgovat.

K žádosti pod bodem 1. žalobce uvedl, že nesouhlasí s odmítnutím informací s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., neboť VUKOZ, v.v.i. je veřejná instituce a její zápisy a nakládání s rozhodnutími této instituce je veřejné.

K žádosti pod bodem 2. žalobce namítal, že obdržel pouze suchou odpověď, týkající se kvalifikace osoby, k níž žádost směřovala.

K žádostem pod body 3.-6. žalobce namítal pouhé suché konstatování subjektivního názoru žalovaného bez doložení konkrétních faktů a bezobsažnost odpovědi.

K žádostem pod body 6.-11. žalobce namítal, že nepožadoval žádné osobní údaje uváděných osob, neboť žalobci ani není známo, jaké osoby od roku 2004 do dnešních dnů vykonávaly funkce, k nimž požadavek směřoval..

K žádosti pod bodem 12. žalobce namítal, že i přes stanovení lhůty v rozhodnutí žalovaného nebyl tento bod jeho žádostí vyřízen.

K bodu 13. žádostí žalobce v rozsahu požadavku o zaslání kopií dopisů, které byly žalobci VUKOZ, v.v.i. zaslány, žalobce pouze konstatoval odpověď žalovaného s odkazem na likvidaci těchto dopisů povinným subjektem s námitkou, že takové jednání veřejné instituce je v rozporu s platnými zákony České republiky. K druhé části bodu 13. žalobce pouze zkonstatoval snahu odvolacího orgánu po aplikaci zákona v případě nezákonného jednání právního zástupce VUKOZ, v.v.i. a namítal, že použití takové aplikace je účelové a v rozporu s platnými zákony.

V závěru své žaloby žalobce poukázal na nečinnost povinné osoby až do doby, než se žalobce obrátil na soudní ochranu před prokazatelnou nečinností, s tím, že toto období nečinnosti bylo provázáno poškozováním osobnostních a majetkových práv žalobce úřednickými a byrokratickými postupy vedoucími k zatěžování osoby žalobce. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterými by shledal rozhodnutí žalovaného i povinné osoby nezákonnými a nařídil těmto institucím zjednání nápravy - sdělením veškerých nárokových informací formulovaných žalobcem dle bodů 1.-13. uvedených v podané žalobě a kopírujících žádosti o informace tak, jak byly vypořádány napadeným rozhodnutím.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že k žádostem pod bodem 1. žádostí vycházel z vyjádření povinného subjektu, že zápisy z Rady povinného subjektu obsahují interní informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům instituce.

K žádosti pod bodem 2. žalovaný uvedl, že zákon č. 106/1999 Sb. neukládá povinnost povinnému subjektu prověřovat kvalifikaci a působení zaměstnance veřejné instituce na základě podnětů třetích osob.

K žádosti pod bodem 2 žalovaný v podstatě shrnul, že povinný subjekt se stížnostmi a dopisy a podněty žadatele zabýval. K žádostem pod bodem 4. a 5. žalovaný zopakoval, že údaje o osobě žalobce již povinný subjekt nemá a tyto údaje byly zlikvidovány. K námitce bezobsažnosti vyřízení informace pak žalovaný odkázal na konkrétní závěry a odůvodnění, vyplývající z reakcí dopisů povinného subjektu i nadřízeného orgánu.

K žádostem pod body 6.-11. žalovaný setrval na tom, že údaje o výši mezd jsou osobními údaji týkajícími se určeného nebo určitelného subjektu údajů a za požadované období je možné jednoznačně identifikovat subjekt údajů, neboť ve vztahu ke konkrétním částkám mezd jsou uvedeny jméno a příjmení těchto osob a tyto osoby lze určit i z hlediska funkcí uvedených u mzdových částek.

K žádosti pod bodem 12. žalovaný považoval námitku za nedůvodnou, neboť v tomto rozsahu vyhověl žalobci a povinnému subjektu uložil žádost pod bodem 12. vyřídit. Nesouhlas s takovým vyřízením lze pak řešit postupem podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb.

K žádosti v první části bodu 13. žalovaný uvedl, že nedisponuje požadovanými informacemi, a proto není možné informace ohledně nedoručené korespondence žalobci poskytnout. K druhé části bodu 13 žádosti žalobce žalovaný setrval na tom, že jde o vytvoření nové informace - zaujetí závazného právního stanoviska a takovou informaci byl povinný subjekt oprávněn odepřít podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem právní zástupce tvrdil, že jsou nepřezkoumatelná a neurčitá, absentují zde také uvedení ustanovení právního předpisu, o které se tyto výroky opírají. Z odůvodnění rozhodnutí povinné osoby není zřejmé, co je vlastně předmětem řízení. Právní zástupce žalobce namítal nesprávný postup žalovaného v tom, že přehlédl vady rozhodnutí povinné osoby, nezrušil toto rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, ale sám se pokusil vymezit předmět řízení, předmět žádosti žalobce a toto shrnul v bodech 1 – 13 svého rozhodnutí, ačkoliv tyto body neodpovídají vypořádání se s žádostmi podle rozhodnutí povinné osoby tyto body nejsou v prvostupňovém rozhodnutí uvedeny. Právní zástupce tedy navrhl, aby soud pokud shledá nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí tato rozhodnutí zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení. Pokud shledá přezkoumatelnost pak aby se zabýval věcnou stránkou poskytování informací, aby věcně přezkoumal tato rozhodnutí a postupoval případně podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. zrušil obě vydaná rozhodnutí a uložil povinné osobě informace poskytnout. Protože tento petit takto není uplatněn v podané žalobě, žalobce upřesňuje tuto žalobu a to i písemným podáním ze dne 27.8.2012, které se zakládá do spisu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce dovozuje např. již v bodě 1, kde se vypořádává s žádostí žalobce o poskytnutí zápisu Rady povinné osoby, kterou považuje za obecné vypořádání se s touto žádostí, neboť jak správní orgán I .stupně tak i žalovaný se nezabývaly tím podstatným, tj. činností Rady, která je zřízena. Podle zákona je její postavení a založení vymezeno zřizovací listinou, její činnost i organizačním řádem. Tato úvaha čím se Rada zabývá již chybí v prvostupňovém rozhodnutí. V dalších bodech pak žalovaný odkazuje na to, že odmítnutí žádostí je odůvodněno v bodě, kde se odkazuje, že vše vyplývá z předložených dokladů a není uvedeno z jakých podkladů. V otázce výše mzdy odkazuje právní zástupce žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5As 57/2010, kde se tento soud vypořádával již s požadavkem na poskytnutí informací ohledně výše mzdy pracovníků veřejných institucí. Pokud žalobce požadoval informace o výše mezd ve vztahu k jednotlivým pozicím i různým osobám, byly tyto odmítnuty jen pouhým odkazem na osobní údaje. K tomu směřuje také replika žalobce, kterou předložil právní zástupce v písemném vyhotovení ze dne 27.8.2012.

K replice předložené zástupcem žalobce při dnešním ústím jednání zástupce žalovaného uvedl, že nerozumí námitkám žalobce ohledně vymezení předmětu řízení. Poukázal na to, že veškeré žádosti byly v napadeném rozhodnutí vypořádány v členění rozhodnutí na 13 bodů v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž je shrnut obsah žádosti o informace. Předmět řízení je jednoznačně určený, to ostatně potvrzuje i žalobce, který sám reaguje v žalobě na těchto 13 vypořádacích bodů. Uvádí, že řízení o poskytnutí informace běželo od roku 2008, bylo provázeno rozsáhlou korespondencí. Uznává, že ve výrokové části rozhodnutí povinné osoby jsou určité nedostatky, určitá formulační nedostatečnost, neboť je otázkou jak má výrok rozhodnutí v takových případech vypadat, nicméně žalobce věděl, co bylo předmětem řízení a věděl jaké žádosti se odmítají a následně i z odůvodnění rozhodnutí povinné osoby i napadeného rozhodnutí vyplývá, jakým žádostem není vyhověno. Upozorňuje na to, že rozhodnutí tvoří jeden celek a je seznatelné, proč některé žádosti žalobce byly odeprény. Přitakává tomu, že došlo k posunu v judikatuře NSS v otázce překážek, které tvoří osobní údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., nicméně praxe běží u povinné osoby tak,

aby nedošlo k újmě některých zaměstnanců veřejné správy a to v těch případech, kdy je určitelné, kdo a jak konkrétní plat pobíral a odkázal na to, že žádost žalobce se právě k těmto určitelným osobám vztahovala.

Právní zástupce žalobce uvedl, že z výroku správního rozhodnutí má být zřejmé, jaké informace na základě jakých žádostí žalobce požadoval a z výroku je třeba přehledně zjistit, jak bylo o těchto žádostech rozhodnuto. K tomu směřovala i námitka v úvodu tohoto jednání, že žalovaný neměl doplňovat zjištění, ale měl zrušit rozhodnutí povinné osoby jako nepřezkoumatelné.

Zástupce žalovaného v závěrečném návrhu zpochybnil návrh rozsudku uplatněný žalobcem při dnešní ústním jednání, pokud jde o body 12. a 13., kde bylo vlastně žalobci vyhověno, a proto považuje postup soudu podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., který navrhuje žalobce jako nepřipustný. V takovém případě měl dle žalovaného žalobce postupovat podle § 16a zákona. Navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Soud předně neshledal neurčitost a nesrozumitelnost výroků napadeného rozhodnutí, když výrok rozhodnutí tvoří s odůvodněním rozhodnutí jeden celek a v odůvodnění rozhodnutí byly veškeré žádosti žalobce o informace soustředěny do přehledných bodů 1. – 13. včetně důvodové argumentace žalovaného.

Soud shledal důvodnost podané žaloby v rozsahu vyřizování žádostí žalobce o informace uvedených pod body :

- 1. (v rozsahu žádostí žalobce o zaslání zápisů Rady Výzkumného ústavu Silva Taroucy pro krajinu a okrasné zahradnictví, v.v.i. a způsobu jejich zveřejňování) a
- 6.-11. (v rozsahu žádostí o zaslání informací o výši mezd žalobcem označených pracovníků VUKOZ, v.v.i. a členění těchto mezd na jednotlivé složky).

Soud předně přisvědčil žalobní námitce vztahující se k odmítnutí poskytnutí zápisů Rady instituce VÚKOZ, v.v.i. proto, že žalovaný při přezkoumání postupu povinného subjektu vycházel pouze ze stanoviska povinného subjektu, že zápisy z jednání Rady VÚKOZ, v.v.i. obsahují toliko informace vztahující se k vnitřním pokynům a personálním předpisům instituce. Zda toto stanovisko má oporu v podkladech řízení, není z rozhodnutí povinného subjektu zřejmé a ani z napadené rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by pravdivost tohoto stanoviska povinného subjektu žalovaný nějakým způsobem ověřoval. Rozhodnutí povinného subjektu obsahuje toliko konstatování, že jde o informace , které jsou dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. vyloučeny z poskytování a napadené rozhodnutí vychází toliko z vyjádření povinného subjektu. Správní spis neobsahuje žádné zápisy z Rady VÚKOZ, v.v.i. , z nichž by bylo možné dovodit a tedy i ověřit a přezkoumat, zda zápisy za požadované období od 9/2007 obsahují toliko a výlučně jen informace vztahující se k vnitřním pokynům a personálním předpisům, zvláště, jestliže vzhledem k náplni činnosti Rady instituce upravené v § 18 odst. 2 zákona č. 341/2005 Sb., lze o tom vážně pochybovat. Zákon č. 341/2005 Sb., o veřejných výzkumných institucích upravuje mimo jiné postavení a působnost orgánů veřejných výzkumných institucí, jejichž hlavním předmětem činnosti je výzkum, včetně zajišťování infrastruktury výzkumu, vymezený zákonem o podpoře výzkumu, vývoje a inovací (§ 1 a § 2 cit. zákona). Veřejná výzkumná instituce svou hlavní činností zajišťuje výzkum podporovaný zejména z veřejných prostředků v souladu s podmínkami pro poskytování veřejné podpory stanovenými právem Evropských

společenství. Tomu odpovídá i zřizovací listina VÚKOZ, v.v.i. vydaná Opatřením č. 4/10 Ministerstva životního prostředí ze dne 7.7.2010, jímž byl VÚKOZ, v.v.i. dle zákona č. 341/2005 Sb. zřízen jako veřejná výzkumná instituce z původní státní příspěvkové organizace. Za tímto účelem jistě i orgány instituce, tedy i Rada instituce pořizuje zápisy o své činnosti v rozsahu jejího oprávnění dle § 18 odst. 2 cit. zákona, tedy i v rozsahu činnosti veřejného zájmu - schvalování rozpočtu veřejné výzkumné instituce, výroční zprávu a uzávěrku (dbá na řádné hospodaření instituce), vyhlásování výběrových řízení, projednávání návrhů projektů výzkumu, návrhů na sjednání smluv o zahraniční spolupráci... apod., tedy se zabývá i jinými záležitostmi než jsou pouze záležitosti interních pokynů a personálních předpisů. Ostatně vymezením informací, které jsou vyloučeny z poskytování podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. se zabýval již Nejvyšší správní soud, který vyložil, co je pro účely zákona č. 106/1999 Sb. na místě považovat za interní pokyny a personální předpisy (viz rozsudky č.j. 4 As 13/2010-75, č.j. 5 As 28/2007-89). Vycházel z toho, že vnitřní předpis ve veřejné správě představuje souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu (viz Hendrych, D.: Správní právo, C. H. BECK, Praha 2003, str. 113). Vydávání instrukcí (interních pokynů, směrnic, apod.) správním orgánem je tak pouhou realizací oprávnění řídit činnost svých zaměstnanců a jejich plnění je zachováváním právní povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy zaměstnavatele (nadřízených pracovníků). Interními instrukcemi se konkretizují úkoly a povinnosti příslušných pracovníků nebo podřízených složek. Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu „uvnitř“ úřadu. Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu; mohou v nich být stanoveny interní toky informací a konkrétní instrukce. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (akty řízení). Týkají-li se však zmiňované interní „Pokyny“ veřejné činnosti, tedy i činnosti veřejné výzkumné instituce zajišťující výzkum podporovaný zejména z veřejných prostředků, nelze její postupy a činnosti upravené v § 18 zákona č. 341/2005 Sb., jakož i zápisy o nich považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené týkají.

V dané věci proto bylo na povinném subjektu a žalovaném, aby se náležitě zabýval žádostí žalobce o poskytnutí zápisů Rady VÚKOZ, v.v.i. a zjistil, jaké údaje a záznamy tyto zápisy obsahují, srovnal, zda skutečně obsahují toliko informace vztahující se k interním pokynům a předpisům tak, jak je má na mysli ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a jak tyto jsou pojmově vyloženy judikaturou správních soudů a náležitě odůvodnil, zda a případně které informace z provedených zápisů lze poskytnout a které nikoliv, případně, zda částečné poskytnutí požadovaných informací lze poskytnout v anonymizované formě požadovaných zápisů Rady VÚKOZ, v.v.i. protože tak povinný subjekt ani žalovaný neučinili a jejich závěry nemají oporu v podkladech správního řízení, vykazují jejich rozhodnutí v rozsahu žádosti žalobce o poskytnutí zápisů Rady VÚKOZ, v.v.i. vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, jakož i v nepřezkoumatelnosti těchto rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Náprava těchto vad řízení není na soudu, nýbrž na povinném subjektu, potažmo na žalovaném.

V uvedeném rozsahu proto soud napadená rozhodnutí pod bodem I. výroku tohoto rozsudku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, aniž by měl podmínky k tomu, aby podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. povinnému subjektu nařídil poskytnutí informací předáním zápisů Rady instituce.

Soud dále rovněž přisvědčil žalobní námitce o nesprávném právním posouzení žádosti žalobce o poskytnutí informací o výši mezd pracovníků v určitých, v žádostech žalobce vyjmenovaných funkcích. Tuto žalobní námitku však soud považuje za důvodnou pouze v tom smyslu, pokud se žalobce domáhá sdělení výše mezd, které jsou stanoveny pro určité vedoucí funkce či personální zařazení, nikoliv, pokud se žalobce dožaduje specifikace těchto mezd. S ohledem na veřejnou povahu veřejné výzkumné instituce soud nepovažuje informaci o výši mezd stanovené pro jednotlivé vedoucí funkce či pracovní místa za chráněný osobní údaj, pokud jsou mzdy pracovníkům v uvedených funkcích vypláceny z veřejných prostředků a pokud nejde o takovou specifikaci mzdy (např. na základě odpočtů), z níž by již bylo možné odvodit i jiné osobní údaje než skýtá údaj o funkčním či personálním platovém zařazení.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území 4c).

Poznámka pod čarou 4c) pak odkazuje na zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 12/2001 Sb., o státní pomoci při obnově území postiženého živelní nebo jinou pohromou a o změně zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (zákon o státní pomoci při obnově území).

Uvedenými zákonnými ustanoveními se zabýval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 5 As 57/2010-79, v němž vyložil, že uvedená výluka z výluky svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ust. § 8b odst. 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území. Nejvyšší správní soud tak logicky usoudil, že zákonodárce zahrnul pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že příjemcem veřejných prostředků je podle § 8b odst. 1 zákona o

svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zodpověděl i otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako základní osobní údaj ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Vyšel z toho, že podle § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), pak v tomto rozsahu půjde o jejich poskytnutí podle práva oprávněné.

Městský soud v Praze je však toho názoru, že o oprávněné poskytnutí údajů ze mzdových podkladů požadovaných zaměstnanců bude neoprávněné, pokud by měly být poskytnuty údaje, z nichž lze usuzovat na jiné základní osobní údaje (např. o sociálních či rodinných poměrech) než které jsou uvedeny v § 8b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a které modifikují výši čisté mzdy u konkrétní osoby. Proto soud neshledal za oprávněný požadavek žalobce na specifikaci údajů o požadovaných mzdách zaměstnanců VÚKOZ, v.v.i. rozdělením na takové složky mzdy, v níž by se zobrazily konkrétní osobní poměry odměňované osoby.

Je proto na povinném subjektu, aby v oprávněném rozsahu požadované údaje žalobci poskytl a v tomto směru byly dány podmínky, aby soud dle § 6 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. v části výroku rozsudku pod bodem II rovněž napadená rozhodnutí zrušil a pod bodem III výroku rozsudku nařídil povinnému subjektu poskytnout informace o výši mezd žalobcem označených pracovníků VÚKOZ, v.v.i.

Ve zbývajícím rozsahu námitek týkajícím se postupu při vyřizování žádostí žalobce o informace uvedených pod body 2., 3., 4., 5., 12. a 13 soud neshledal žalobu důvodnou.

Předně požadavek žalobce pod bodem 2. o poskytnutí informací ohledně zaměstnávání a působení člověka ve vysoké vedoucí a odborné vědecké funkci, který je nadán vysokoškolským vzděláním a diplomem získaným na Radcliffe College v USA, jehož se týkala závažná informace žalobce ze dne 7.7.2008, je požadavkem velmi obecně uplatněným a nespecifikovaným ani v podaném odvolání a v žalobě. Správní spis ani odvolací a žalobní námítky žalobce neskýtají dostatečně konkrétní podklad k tomu, aby soud mohl posoudit, zda informace povinného subjektu o uvedené postačující kvalifikaci osoby pro práci ve VÚKOZ, v.v.i. je náležitá a korespondující žádosti žalobce. Ze žádosti žalobce, z podkladů správního řízení ani z podané žaloby není zřejmé, k jaké osobě se požadovaná žádost o informace vztahuje, jaké závažné informace obsahovalo sdělení žalobce ze dne 7.7.2008, kde se toto sdělení nachází, komu a v jaké souvislosti bylo určeno a jaký je smysl požadované informace tak, aby mohla být spolehlivě poskytnuta. Proto i ve smyslu četné judikatury správních soudů nelze k obecným požadavkům a námitkám zaujmout jinou než obecnou odpověď. Soud proto v této úrovni komunikace ze strany žalobce považuje poskytnutí informací ze strany povinného subjektu o tom, že uvedená vysokoškolská kvalifikace je dostačující pro možnost zaměstnání ve VÚKOZ, v.v.i. za zcela postačující.

Ne jinou argumentaci soud nalézá i k žádostem žalobce pod body 3. a 4. o poskytnutí informací o tom, jak se VÚKOZ, v.v.i. zabývala veškerými žalobcem zaslanými stížnostmi,

podněty a dopisy od roku 2007, a o poskytnutí veškerých informací vedených o osobě žalobce, o jeho údajích i o jím vytvořených dílech od roku 2004.

Pokud žádost žalobce zahrnuje obecně shrnuto veškerou korespondenci a veškerá data týkající se jeho osoby, pak stejně obecná informace povinného subjektu o tom, že se žalobcovými podáními instituce zabývala, je postačující, jinou otázkou je, zda jde o odpověď pravdivou v tom směru, že vždy bylo (byť i s časovým odstupem) na podání žalobce reagováno. Takové případné zjištění by však ke specifikované odpovědi povinného subjektu vyžadovalo i specifikovanou žádost žalobce - konkrétní dotaz na konkrétní podání, na které nebylo reagováno či bylo reagováno v neúplnosti. Na základě velmi obecného dotazu žalobce totiž není možné předvídat smysl tohoto dotazu a reagovat na něj uspokojivou odpovědí. Povinný subjekt tedy, pokud na podněty žalobce odpovídal a žalobce neuvedl podnět a stížnost, na kterou by odpovězeno nebylo (ostatně taková podání ani soud ve správním spise nenalezl), nemohl žádost o informace vyřídit jinak než zjištěním, že na každý podnět žalobce bylo adekvátně reagováno.

Soud nemohl nepřihlídnout ke skutečnosti, že již nejsou dány podmínky pro poskytnutí informací o údajích žalobce shromážděných ve VÚKOZ, v.v.i. Jestliže povinná osoba nemá informace o osobě žalobce a o jeho dílech ve svém držení a došlo k likvidaci těchto údajů, stěží lze uzavřít, že takové informace má povinný subjekt poskytnout. Žalobce proti tomuto postupu v podané žalobě namítá toliko suché konstatování a nedoložení konkrétních faktů. Soud nepovažuje z hlediska účelu zákona č. 106/1999 Sb. za smysluplné dokazovat, zda veškeré údaje o žalobci byly či nebyly zlikvidovány. Totiž i v případě nedoložení likvidace dat o osobě žalobce, nelze nic změnit na stanovisku povinné osoby, že s uvedenými údaji nedisponuje, že požadované údaje nevede. Ke konkrétnímu a i účelnému přezkoumání postupu povinné osoby totiž chybí i v tomto rozsahu žádosti součinnost žalobce, v rámci níž by naznačil, že některé údaje o jeho osobě či jeho dílech nebyly zlikvidovány a povinný subjekt s nimi nadále nakládá. Taková zjištění však z podání žalobce i z podkladů správního řízení nevyplynávají, a proto nelze ověřovat a zakládat povinnost poskytnutí informace k rozsahu dat, které dle stanoviska správních orgánů neexistují.

Soud neshledal důvod pro zrušení napadených rozhodnutí ohledně vyřízení žádostí žalobce pod bodem 12., a to proto, že žalobci bylo v tomto bodu výrokem napadeného rozhodnutí vyhověno, nicméně dle žalobní námitky je vytýkáno, že do dne podání žaloby žalobce dopisem ze dne 26.2.2010 obdržel neúplnou korespondenci, pouze za období od 12.2. 2009 do 4.1.2010. Vzhledem k tomu, že z napadených rozhodnutí není zřejmé, zda povinný subjekt disponuje evidencí všech dopisů žalobce (žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí povinnost poskytnout výpis všech dopisů žalobce s odůvodněním pro případ, že taková evidence existuje), nemá soud podmínky, aby v tomto rozsahu rozhodnutí zrušil a takovou povinnost povinnému subjektu nařídil a žalobní námitku je proto nutné uchopit jako námitku proti nerespektování rozhodnutí žalovaného, který změnil rozhodnutí povinného subjektu tak, že mu uložil informace poskytnout. Pokud došlo k novému, pouze částečnému rozhodnutí o poskytnutí informací (a částečném odmítnutí informací), jde o rozhodnutí, proti kterému lze uplatnit prostředky přezkumu ve správním řízení.

Stejně jako pod bodem 3. lze naložit s námitkou žalobce k první části bodu 13. jeho žádostí. I v tomto případě nelze požadovat konkrétní informace na nekonkrétní obecnou žádost o zaslání kopií dopisů žalobce „nedoručených“. Zjištění korespondence „nedoručené“ žalobci logicky předpokládá poznatek o tom, že taková korespondence existuje a doručena nebyla. I v tomto případě platí, že takové případné zjištění by však ke specifikované odpovědi povinného subjektu vyžadovalo i specifikovanou žádost žalobce - konkrétní dotaz na konkrétní dopis, o kterém žalobce ví, že mu byl vystaven, doručován,

avšak doručen nebyl. Žalovaný tedy na odvolání žalobce nemohl reagovat jinak než odkazem na to, že o takové korespondenci nemá žádné informace.

Námítka k druhé části bodu 13. žádostí žalobce není zcela dobře koncipována z hlediska napadeného rozhodnutí, neboť je uplatněna s výhradou nesprávné aplikace zákona při postupu právního zástupce povinného subjektu. V druhé části bodu 13. žádostí žalobce totiž žalovaný reagoval odmítavě na žádost žalobce o poskytnutí závazného právního stanoviska, a učinil tak to v souladu s ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., neboť podle tohoto zákonného ustanovení povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na stanoviska a názory týkající se určitého právního postupu, jímž v dané věci měl být postup právního zástupce VÚKOZ, v.v.i.. Tento požadavek nadto žalobce vznesl až v podaném odvolání a spíše než o novou žádost o informace šlo o nesouhlas s korespondencí, v níž mu bylo zástupcem VÚKOZ, v.v.i. naznačeno, že může docházet k úhradám nákladů povinného subjektu při poskytování informací. Proto také žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil jediné, co za tohoto stavu námitky bylo možné učinit, totiž vypořádal se s odvolací námitkou žalobce, a to v souladu s ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Tím uvedl na pravou míru smysl reakce právního zástupce povinného subjektu na četné požadavky žalobce v žádostech o poskytnutí informace. Skutečnost, že nad rámec svých povinností ještě uložil povinnému subjektu zveřejnit sazebník úhrad za poskytování informací, soud neshledal v neprospěch žalobce a za takovou vadu řízení, která by byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost.

Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze shledal zčásti žalobu důvodnou a proto napadená rozhodnutí v uznaném rozsahu podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. nařídil povinnému subjektu poskytnutí informace a dále v rozsahu neoprávněných námitek podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán poměrem úspěšnosti účastníků řízení ve věci. Předmětem tohoto soudního řízení od podání žaloby dne 26.4.2006 byl věcný spor o poskytování informací v rozsahu žádostí žalobce pod body 1.-13. Žalobce měl v tomto směru u Městského soudu v Praze úspěch částečný v rozsahu žalobních bodů týkajících se rozsahu žádostí pod body 1 a 6.-11. napadeného rozhodnutí. spisu. Podle § 142 odst. 2 o.s.ř. (§ 64 s.ř.s.) platí, že měl-li účastník řízení úspěch pouze částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Protože v dané věci byly dány důvody k poměrnému rozdělení náhrady nákladů řízení, bylo zapotřebí určit poměr obou zúčastněných stran a to tak, že od úspěchu žalobce je třeba odečíst jeho neúspěch. Přestože v dané věci byl žalobce vzhledem k výše uvedenému rozsahu žalobního sporu úspěšný v 7 bodech - z 53,84 %, tj. pouze o 7,68 % byl úspěšnější než žalovaný, soud vyšel ze stejného poměru 50% úspěchu a 50% neúspěchu. Soud učinil tento úsudek proto, že vzhledem ke *shodné* právní otázce informací pod body 6.-11. žádostí (informace o výši mezd pracovníků VÚKOZ, v.v.i). považoval uvedený procentní rozdíl za bagatelní.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. srpna 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.